

Forblivende ved det gamle. Hvorledes det saa skulde være *min* Pligt at dokumentere, at det derved er muligt for Københavns Kommune at drive sin Husholdning, det forstaar jeg ikke. Det lader jeg sandelig være en Sag inden for Københavns Kommunes høje Regering, Magistrat og Borgerrepræsentation. De have vidst, hvilke Indtægter, de have haft hidtil, de faa de samme Indtægter næste Aar og næste Aar igen, hvad enten Loven bliver vedtagen eller, hvad jeg meget skulde beklage, Skattelovene strande. Jeg har sandelig ikke nogen som helst Dokumentationspligt over for Københavns Kommune med Hensyn til, hvorvidt de kunne komme ud af det med deres Indkomster og Udgifter. Men kan derimod Københavns Borgerrepræsentation og Magistrat dokumentere, at de ikke kunne klare sig, at deres Udgifter ere komne noget længere ned, end de Indtægter, som de forud vidste, de havde, kunne bære, har jeg udtalt før, baade i dette Ting og i det andet Ting, at jeg skal med stor Beredvillighed medvirke til, at Loven af 19de Februar 1861 om de kommunale Beskatningsforhold i København bliver optagen til Revision og da ogsaa i Overensstemmelse med det af Borgerrepræsentationen med Tilslutning af Magistraten udtalte Ønske om, at de i Stedet for en fast Indkomstskat fremtidig faa en Indkomstskat med stigende Skala. Men jeg har udtalt, og jeg skal ikke gentage nu, hvorfor jeg har sagt det, at det bør være en Sag for sig, en selvstændig Lov bør ikke optages her og volde Vanskeligheder for Gennemførelsen af denne og de øvrige Skattelove. Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) vendte tilbage til sine Udtalelser om Amsraadene. Det ærede Medlem erindrede om, at han var Medlem af Folketinget i 1854—55, da man vedtog Sættelsen af de nuværende Amsraad. Ja, det erindrer jeg, og jeg husker ogsaa godt den Betænkning, som da afgaves fra vedkommende Folketingsudvalg, hvor alle paa det ærede Medlem nær foreslog Oprettelsen af de nuværende Amsraad; det ærede Medlem udtaler derimod i Betænkningen, at naar man ikke kunde faa mere, end det her var lykkedes at gennemføre, vilde han hellere vente, han ønskede ikke at nøjes med det, der her var opnaaet ved Landkommunalloven af 1855. Dette Standpunkt har jeg ganske vist, naar jeg før har læst derom, fuldstændig kunnet billige hos det ærede Medlem, men bagefter er det jo umuligt at vide, om man virkelig havde opnaaet mere næste

Aar, hvis Udvalget havde fulgt det ærede Medlem og ikke var indgaaet paa et Kompromis. Men jeg tror stadig, at det ærede Medlem ser meget fejl paa Amsraadenes Stilling over for Behandlingen af Skatteklager. Det er umuligt, at fordi der foreligger et Spørgsmaal om, hvorvidt en Gaardmand rettelig er sat i Skat efter Formue og Lejlighed til 70 Kr., eller bør sættes ned til 50 eller maaske 40 Kr., at Amsraadets Medlemmer da skulde se bort fra det rent saglige, gaa bort fra den saglige Behandling, dele sig stejlt mellem Godsejere og Sogneraadsrepræsentanter og saaledes stadig komme til at staa som to lige store Halvdele. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det er den Anke, det ærede Medlem stadig har rettet mod Amsraadet som Paaklagemyndighed; det ærede Medlem udtalte, at Amsraadet er en umulig Instans, fordi Stemmerne komme til at staa lige, men naar en Sag foreligger saglig oplyst for Amsraadet, saa kan det ærede Medlem ikke paastaa, at saa ser man ikke paa Grundene for og imod, men deler sig i de to Halvdele, der veje hinanden op, saa ingen Afgørelse kan træffes. (Estrup: Maa jeg bede om Ordet!) . . . Ja, det ærede Medlem gik jo en Del bort fra den store, alvorlige Anke, som det ærede Medlem rettede imod Amsraadet i sin første Tale, noget bort fra den, og forhaabentlig vil han nu senere gaa yderligere bort fra den. Naar det ærede Medlem atter vendte tilbage til Spørgsmaalet om, hvorledes Indkomsten findes, forstaar jeg ikke, hvad det i Virkeligheden er, det ærede Medlem har imod Bestemmelsen, saaledes som den lyder, at Indkomsten udfindes efter Reglerne i Lov om Indkomst- og Formueskat § 4 til 7; her findes en Række Regler om, hvad der skal regnes med til Indkomst og hvad ikke. Saa bestemmer Lovforslagets § 7 videre, hvorledes men fra Indkomsten videre udfinder Skatteindtægten, thi det ærede Medlem ved jo, at Indkomsten og den Skatteindtægt, hvorefter Skatten lægges, ere to forskellige Begreber; Kommunerne have Ret til at ligne efter Formue og Lejlighed, og der er ingen, der har tænkt paa at fratage dem denne Ret og gøre et saa langt Tilbageskridt, som det vilde være at gennemføre den rene Indkomstskat i Kommunerne. Derfor bestemmes det, hvorledes Indkomsten skal udfindes, og videre af Vedtægterne, hvorledes Skatteindtægten skal beregnes ved forskellige Paalæg og Fradrag. Det ærede Medlem sluttede med paa ny at omtale, hvorvidt Tilskuddet til de fat-